

Op die datum immers is de VDH-Solexrit georganiseerd, waaraan natuurlijk iedere Solex-bezitter meedoet, zeker nu het de tiende keer is dat deze wordt gehouden. Bovendien zijn dit jaar op vier verzekerde twee klassen ingesteld: de puzzelklasse en de toeristenklasse.

Puzzelklasse.

Hierbij is de rit ongeveer op hetzelfde niveau gehouden als de vorige jaren. U rijdt dus aan de hand van een min of meer moeilijke routebeschrijving een bepaald traject (dit jaar ± 50 km) met een voorgeschreven gemiddelde snelheid. Op verschillende posten controleert men de tijd en de route. Hoewel deze rit niet eenvoudig is, kunnen wij toch ook niet zeggen dat het een buitengewoon moeilijke opgave is.

Toeristenklasse

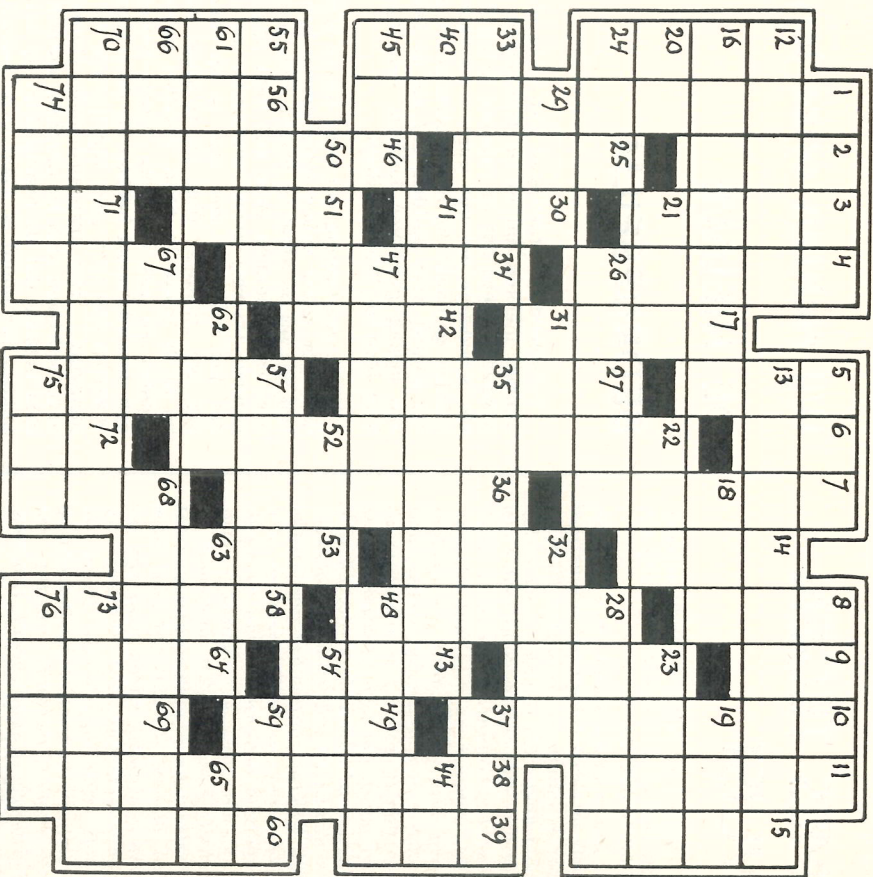
Verschildende personeelsleden hadden al eens laten weten dat zij wel graag een middag wilden rondtoeren, maar dat het hen niet teveel hoofdpijnen moest kosten. Voor deze groep heeft de organisatie commissie de toeristenklasse ingesteld. Het hoofdoel hiervan is niet het rijden van een puzzelrit, maar het rijden van een route langs plaatsen waar u niet iedere dag komt. Men klaagt vaak over de drukte op de weg bij mooi weer, maar er zijn heus nog wel rustige plekjes te vinden en daar wilt u nu ditmaal brengen. Het belangrijkste bij deze rit is dat u de route uitrijdt, terwijl u ook nog eens rustig om u heen kunt kijken. Bovendien is er naar gestreefd het gezelligheidsmoment in deze rit te brengen. Daarom wijkt de toeristenklasse op de volgende punten van de puzzelklasse af:

1. Een route voor alle deelnemers met dezelfde routebeschrijving.
2. Vrij geregeld staan stratonamen in de routebeschrijving vermeld; u kunt u zelf dus controleren en bij verkeerd rijden de weg vragen.
3. Een lage gemiddelde snelheid (16 km per uur).
4. Geen tussentijdse tijdcontrole; wel moet u op tijd aan de finish zijn.
5. Twee of drie personen kunnen tegelijk starten.

Het gevolg is dat in deze klasse de factor „geluk“ een grote rol speelt bij het bepalen van de uitslag.

Beide klassen staan open voor personeelsleden en introductie's. Evenals voorgaande jaren heeft de directie weer aardige prijzen beschikbaar gesteld.

De inschrijving is gratis. U kunt zich schriftelijk opgeven bij hr De Wit, Administratieve organisatie. U dient dan

PUZZEL Nr 12

Voor deze kruiswoordpuzzel stellen wij de volgende prijzen beschikbaar: 1e prijs f 15,—, 2e prijs f 10,—, 3e prijs f 7,50, 4e prijs f 7,50, en vier prijzen van elk f 5,—.

Oplösungen moeten op de opgave in het VDH-tje voor woensdag 24 juni in het bezit zijn van mej. Hartsuiker, redactie VDH-tje.

Op de enveloppe vermelden puzzel 12.

Wij lezen ...

— De Brit Brian Lane heeft de grootste vis van zijn leven gevangen: een blondine van 60 kg. Toen de dobber omhoog ging, deed hij een ruk en de haak trok een flink stuk af van wat omnisje kenbaar een badpak van een meisje was. Het meisje werd zo rood als een biet — toch liep deze vreemde kennismaking goed af; zij zijn getrouwd.

GEBOREN (Maanweg):

Boudewijn F., zoon van L. J. Smk, Technische Dienst Utrecht, d.d. 26-5-1959; Hendrika J., dochter van J. G. Sekers, Mechanische afdeling T.C., d.d. 28-5-1959; Wilhelmina, dochter van W. Schäpkerdter, Bedrijfschool, d.d. 30-5-1959.

GEBOREN (Utrecht):
Aida G., dochter van K. K. Krupski, Kentskadde, d.d. 27-5-1959; Johnny, zoon van J. P. van Hiel, Gereedschapsmakerij, d.d. 27-5-1959.

GESLAAGD VOOR:
het EHO-examen; M. F. Blom en J. Egbers, Gereedschapsmakerij.

het V.D.H.-tje

VANDER HEEM

Redacteur: C. SCHREVEL
Nr. 603
13 juni 1959

PERSONEELSORGaan VAN VAN DER HEEM N.V. EN AANVERWANTE BEDRIJVEN - DEN HAAG EN UTRECHT

Wel en niet dwarshobomen

Het knipperlicht bij de spoorwegovergang brandt nog niet. Even wat harder aantreppen. Iets meer gas geven. Halen wij het nog? Miss! Er komt een wrovel in ons op, omdat de spoorbomen dichtgaan, omdat wij moeten wachten en omdat wij misschien te laat komen op ons werk. 's Middags, 's middags, ja eigenlijk ieder moment dat wij in de buurt van de spoorwegovergang komen denken wij: Als de bomen maar niet dicht zijn.

Maar waarom vormen die spoorbomen een barrière op onze weg? Toch zeker voor onze veiligheid! Wij behoeven op geen trein te letten. Met een gest hart passeren wij de spoorbaan. Alleen links noch rechts. Nee, dat letten op de treinen is het werk van die man daarboven in het seinhuis. Om iets meer van de taak van een seinhuiswachter te weten te komen, maakten wij een praatje met een van de drie heren, die op het station Voorburg deze functie vervullen.

Seinhuuswachter A. J. van Oosten is al 17 jaar in dienst bij de Nederlandse Spoorwegen. Nadat hij bij de weg- en werkdienst was geweest, kwam hij in 1946 bij de postdienst. Als beginnende in dit werk kwam hij eerst op een eenvoudig te bedienen post in de polter. Daar werd hem ook het examen afgenomen. Een moeilijker post kreeg hij bij de brug over de Vliet en nu zit hij al weer vijf jaar in het seinhuis bij het station Voorburg.

Na zijn indiensttreding volgde de heer Van Oosten drie cursussen:

- a. algemene ontwikkeling,
- b. buitendienst,
- c. binnendienst.

In de buitendienst kreeg hij te maken met het blokreglement, het seinreglement en het rangeren. Om het examen voor seinhuuswachter te kunnen afleggen moest hij bekend zijn met het blokreglement, met de bediening van het blok en weten hoe moet worden gehandeld bij storingen. De meeste seinhuuswachters zijn eerst rangeerder geweest. De vroegere dienst van de seinhuuswachter op deze post begint om 4.45 uur en de late dienst eindigt om 0.40 uur.

Wat is nu de taak van de seinhuuswachter?

Dan is daar eerst het aan het station Den Haag toestemming geven om een trein te laten vertrekken. Om de 5 kilometer geeft elke post aan de voorafgaande post toestemming om een trein te laten vertrekken of passeren, dat heet dan „de schif geven“. Dit gezegde heeft betrekking op de apparatuur die wordt gebruikt.

Is de trein in aantocht, dan moet hij

natuurlijk ongestoord zijn weg kunnen vervolgen, dus signalen moeten worden bediend, wissels verzet, de overwegen op en buiten het station moeten worden gesloten. Zij, die regelmatig de spoorwegovergang Voorburg passeren, weten precies wat er gaat gebeuren als de seinhuuswachter in het seinhuis aan de kant van de weg voor het raam staat: de bomen gaan dicht en dan krijgen wij dat spurtje. De heer Van Oosten ziet al dat haastige gedoe wel, „maar“ zegt hij „ik moet mijn plicht doen, dus rode knipperlicht laten branden en vijf seconden later bomen sluiten“.

Voor een trein die uit de richting Gouda komt, gaan de bomen dicht als hij post 13 in de polter is gepasseerd. Dan is het nog 2½ minuut rijden naar Voorburg. Een trein uit Den Haag doet er 2 minuten over voordat hij in Voorburg is en daarvoor worden de spoorbomen gesloten 1 minuut voordat de trein binnenloopt. Over het algemeen zijn de spoorbomen dus pl.m. 3 minuten gesloten.

Wat zijn nu drie minuten?

Als je laat bent is het een hele tijd en als je in de pauze naar huis wilt, kun je drie minuten ook best gebruiken. „Vooral tussen de middag proberen die Van der Heem-ers koste wat het kost (een boete kan je portemonnaie f 15,— lichter maken) er nog tussendoor te grijpen, terwijl zij het waarschuwingsscherm al hebben zien branden. En het is toch heus geen dwarshobomen van mij“, zegt de heer Van Oosten.

Ook een onderdeel van zijn taak is het informeren naar de juiste tijd bij het station Den Haag. In het seinhuis hangt een om zo te zien heel eenvoudige, tamelijk ouderwetse slingerklok. Gekeken wordt of de gelijkloopt, het horige wordt bijgesteld, alle beamtben op het station controleren hun horloges en tot aan Zoetermeer geeft de seinhuuswachter de juiste tijd door.

Het aantal keren dat de spoorbomen dichtgaan ligt tussen 100 en 150. Met de feestdagen of in de vakanties, wanneer afwijkingen in de dagelijkse dienstregeling voorkomen, geeft het wel veel drukte voor de seinhuuswachter.

Met de feestdagen is het natuurlijk niet altijd gemakkelijk om op je post te zitten, terwijl anderen van hun vrije tijd genieten. In de Voorburgse harmoniekapel Forum Hadriana, waarvan onze president-directeur de heer L. W. van der Heem beschermheer is, is de heer Van Oosten tambor. Bovendien heeft hij al 80 jongens opgeleid tot trommel-slager.

De heer Van Oosten heeft plezier in zijn werk, maar hij heeft de indruk dat de mensen op straat er niet veel waardering voor hebben, omdat hij hen voor hun eigen veiligheid wel eens moet „dwarshobomen“.

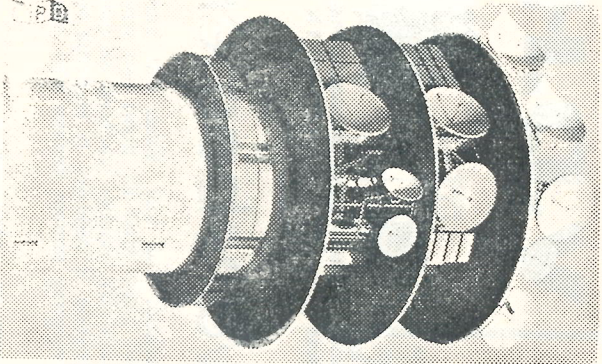

Vijf jaar Eurovisie

Zegt u nu eens eerlijk: „Hebt u er iets van meegenomen?“. Zaterdagavond en zondagmiddag heb ik met 40 à 50 miljoen andere Europeanen naar de TV zittingen kijken. Maar als u mij nu vraagt: „Deed t'je wat?“ dan moet ik eerlijk zeggen: „Het deed mij niets“. Technisch zal het best allemaal erg knap zijn geweest: kleine deeltjes elektriciteit, die met een snelheid groot genoeg om in één seconde 7,5 maal rond de aarde te vliegen, zo in toom te houden, is wel een open doekje waard. Maar als misschien wat blasé TV-kijker realiseert je je dat niet meer.

Wat ik persoonlijk miste in de uitzendingen was iets van de spanning te voelen, die ongetwijfeld bij de 800 medewerkers moet hebben overheerst. Het verlies op enkele kleine storingen na allemaal gladdes en correct. Als je dan zo zit te kijken, betrap je je zelf erop, dat die kleine storingen je nog irriteren ook, terwijl je eigenlijk iedere minuut zou moeten applaudiseren voor de prestatie van die 5-jarige organisatie. Twaalf Europese landen zijn thans op deze „ogen van Europa“ aangesloten en elke uitzending is transporteerbaar geworden zonder al te veel hinderlijk kwaliteitsverlies. De aansluiting van Noorwegen, Spanje, Portugal en Ierland is nog slechts een kwestie van tijd en zelfs met landen achter het ijzeren gordijn bestaat de mogelijkheid tot uitwisseling en overname van TV-programma's. De betrekkelijk recente uitzendingen uit Praag bewijzen de mogelijkheden daartoe.

Toch zijn er in het leven van de TV-kijker, wel momenten, dat deze organisatie met haar werk hem meer aanspreekt. Wanneer je 's avonds naar het

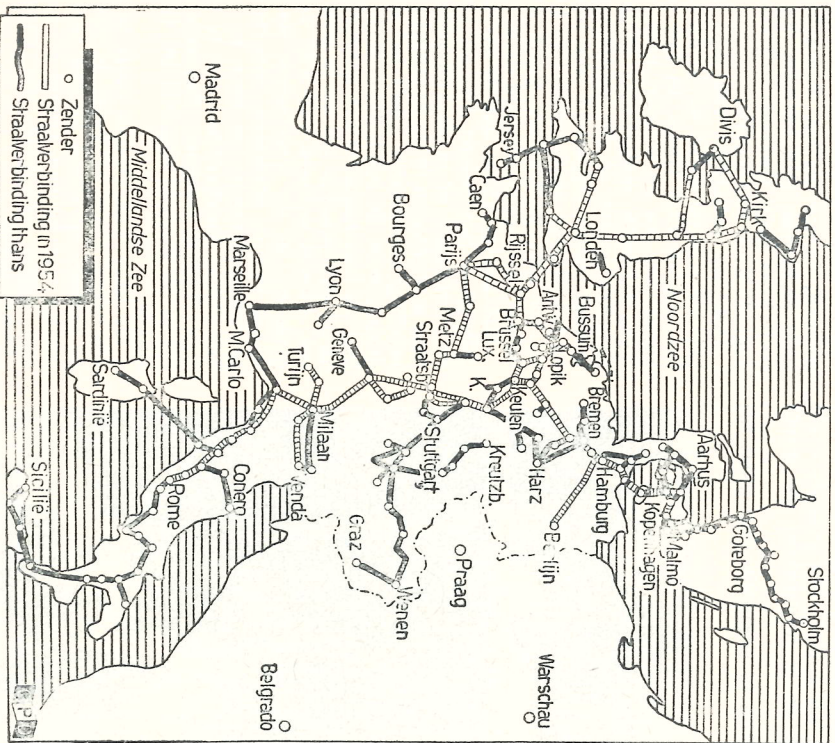

De ogen van Europa. Een duidelijk beeld van de grote technische groei van de televisie geeft deze foto van de „Telefunken-Strahler“ bij Hamner. 14 Moderne antennes zorgen hier voor de televisie- en geluidsverbindingen door Europa.

journalist zit te kijken en je krijgt dan baalden voorgeschoteld van gebeurtenissen, die ver over de eigen landgrenzen plaats vonden op het moment, dat je zelf die middag na de pauze aan het werk ging, dan besef je opeens wat er eigenlijk gaande is. En dan vraag je je zait toch wel eens af, waar het einde is wanneer dit wat je nu meemaakt over 25 jaar al weer hopeloos ouder-

N.N.

DE GROEI VAN HET EUROVISIENET

Plezier in zijn werk is iets dat de heer J. C. Schotel van afdeling Troms-formatoriefabricage, getuigt deze foto wel kent. Op 16 juni a.s. heeft hij dat al 12½ jaar. Onze felicitaties met deze dag.

VERVOLG VAN PAG. 1

In dit verband merkt een rangereider, die ook aan het gesprek deelnam, nog op hoe roekeloos haastige Van der Heem-ers de overgang bij de fabriek passeren, terwijl soms een trein in aantocht is. Ook de stationchef beaamt dit en vraagt toch vooral het personeel te waarschuwen tegen het gevaarlijk gebruikmaken van deze overgang. „Als men struikelt of men blijft met de hak van een schoen tussen de rail zitten, is een ongeluk niet te voorkomen, om de eenvoudige reden dat een sneltrein hier een remweg heeft van 1000 meter“.

Dus Van der Heem-ers: wat voorzichtigter tewerk gaan. Men waakt voor uw veiligheid, stel dit op prijs en loon dit door u stipt aan de regels te houden.

R. Ch. H.

MES TEGEN VUIST

Nou, nou, zult u wellicht zeggen, die titel ziet er nogal bloederig uit. Dat is ook zo.

Dezer dagen stond er in een Engels medisch tijdschrift een artikel dat de aandacht trok. Het doktersblad heet „The Lancet“. Nu weten we wel, wat een medicus onder een lancet verstaat: zo'n heel plat, fijn, vlijmscherp mes, dat een chirurg met vaste hand en doelgerichte in een menselijke steekt; niet om pijn te doen of te schaden; integendeel, om een infectiehaard te openen of een andere storing weg te nemen en zodoende een menselijke lichaam dat onder dat kwaadaardige veer te helen. Dat is zo'n typisch instrument van de medisch-schrijftenaar heeft genoemd en daarmee heeft willen aangeven dat het bewust, bestudeerd leed doen aan een ander alleen mag zijn ter zijner geneezing. Dit „Lancet“ nu heeft zich opgeheven tegen de vuist, die benut en bestudeerd op een ander lichaam inberkt, om het nu te slaan, neer te rammen, ten einde zichzelf daarna als overwinnaar te doen toelichten.

„The Lancet“ heeft fel, vijandschap en gericht zijn kritiek gelancerd tegen de bokssport. Het is een des te opvallender getuid, omdat het is opgegaan in het sportiefelzebende Engeland.

Het blad deelt mee dat in de laatste vier jaren 60 bokkers bij die sport het leven lieten, onder wie 22 amateurs. Het effect van de bokssporten geeft herhaaldelijk ernstige en blijvende lichamelijke stoornissen van soms veld aard. Maar het publiek bevoordert kracht en geweld en wil al van oude tijden af arena's, waarin bloed vloekt. En de t.v. zendt het dan nog uit, zodat ook de jonge kinderen er thins van kunnen genieten. Tegen deze vuistgeweldmarvi, die op lage drijven van de mensen speleert, heft „The Lancet“ zijn mes der kritiek op.

Daarover zal nog wel een debatte volgen, zowel van hen die het boksen als sport bewonderen als van hen die tik aan het boksen verdienen.

Het voor ons allen opmerkelijke van dit geval is misschien veel de 20 doende weer eens gestelde kwestie: wanneer is het zedelijk verantwoord een ander mens opzettelijk leed te doen en wanneer niet? Dat kan je ook zonder vuist en mes presteren, we kunnen een ander ook wel leed doen zonder hem lijfelijk aan te raken of wapenen te gebruiken: door een woord, door een blik, een maatregel, zelfs door zwijgen. Met welk doel doen we dat elkaar aan?

SCHUEURER.

Wij richten onze lens op: DE NIEUWE BEDRIJFSFILM

Verscheidene afdelingen van onze vier fabrieken hebben de laatste weken reeds kunnen merken dat er op filmgebied in ons bedrijf iets gaande is. Vorige week woensdag werd dat in ruimere kring duidelijk toen zowel 's morgens om half acht als 's middags om vijf uur — na voorafgaande omroepmededelingen — opnamen werden gemaakt bij de fabriekspoort aan de Saturnusstraat. Dat „iets“ waar wij het zojuist over hadden, zal als de fabrieksvakantie al weer lang achter ons ligt zijn beslag gekregen hebben: een ingrijpende vernieuwing van onze bedrijfsfilm Van Idee tot Werkelijkheid.

In de overtuiging dat onze lezers zich daarvoor zeker zullen interesseren hebben wij bij de afdeling Public Relations over deze plannen eens ons licht opgestoken. Daarbij bleek ons onder meer dat het verkeer zou zijn te spreken van een „nieuwe“ film. De rolprent die nu in de maak is, blijft dezelfde naam houden en zal in grote lijnen bezien ook dezelfde opzet hebben als de vorige.

Waarom dan toch „een ingrijpende vernieuwing“? Het antwoord luidt: Omdat onze bedrijven zich zo krachtig ontwikkeld hebben, dat de bedrijfsfilm op vele punten verouderd is. Gaat u in gedachten maar eens na welke interne verhoudingen, vernieuwingen en uitbreidingen er sedert 1 maart 1956 — de premiere datum — in onze gebouwencomplexen hebben plaats gevonden. Daar komt bij dat wat de erin getoonde types van onze belangrijkste artikelen betreft zich in slechts drie jaar tijds een ontwikkeling van werkelijkheid tot idee voltrokken heeft. Zo laat de film onze (oude) stofzuigermontage nog rustig SZ36-en samenstellen en zwijgt over onze fameuze Jumbo en Domino.

Het was, tenloops opgemerkt, interessant te vernemen dat we trouwens sedert 1956 al nieuwe films gehad hebben, maar dan in de zin van: nieuwe kopieën. Zoudt u ooit gedacht hebben dat dank zij het intensieve gebruik dat er zowel binnen als buiten de deur van gemaakt wordt (excursies, uitlening aan verenigingen en scholen e.d.) verscheidene kopieën een aanzienlijk groter

aantal keren hebben gedraaid dan menige speelfilm voor bioscopen?

Maar denkt u nu vooral ook weer niet: O, er komen alleen een paar nieuwe stukjes bij, dat is alles! Factoren van technische aard maken het vernieuwen van een film als deze (38 minuten draaitijd) tot een moeilijke en tijdrovende zaak. Vooral de geluidspand is in dit opzicht een storende factor. Wanneer een bepaalde scene voor vernieuwing in aanmerking komt, dwingt de begeleidende muziek er heel vaak toe ook enige, wat het beeld betreft ongewijzigde, voorafgaande passages opnieuw op te nemen. Zo zal ook het gehele commentaar „opnieuw“, „ingeproker“ moeten worden. Weer een andere complicatie ligt in de omstandigheid dat het om commerciële redenen begrijpelijkerwijs niet aanvaardbaar is tegemoet te komen aan een verlangen van de publicity-mensen dat ongeveer hier op neerkomt: laten we nu vast de nog in ontwikkeling zijnde produkten tonen, dan is de film geruime tijd wat dat betreft actueel!

Kortom, er blijkt heel wat meer aan vast te zitten dan men misschien geneigd is te denken. Tot ons algemeen vernamen wij dat ondanks de vele tegenslagen die bij dergelijke zaken nu eenmaal onvermijdelijk zijn (zo is nu bij voorbeeld al weken lang het wachten op zonnenschijn boven de Maarweg en voldoende zicht en overdrijvingende bewolking en lichtval van de goede kant!) dit karwei over het algemeen bevredigend verloopt. Voor een belangrijk deel is dit naar de mening van de heren van Haghefilm en van Public Relations het resultaat van de medewerking die werd ondervonden van alle afdelingen die voor deze zaak reeds aan de beurt zijn geweest. Ook de vorige week woensdag gemaakte opnamen van het aan- en het uitgaan van de fabriek — waarvan hierbij een foto — zijn dank zij die medewerking geslaagd.

En nu maar wachten tot de nieuwe ideeën nieuwe werkelijkheid geworden zijn!

Voor het slagen van de 10e Solexrit op 27 juni a.s. heeft de organisatiecommissie een groot aantal helpers en helpers nodig. Controleurs, helpers, in de kantine, bij de start enz. worden verzocht zich op te geven bij hr De Wit, Administratieve Organisatie (toestel 353).